

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
MACIEJ SZPUNAR
prednesené 15. januára 2020¹

Vec C-753/18

**Föreningen Svenska Tonsättares Internationella Musikbyrå u.p.a. (Stim),
Svenska artisters och musikers intresseorganisation ek. för. (SAMI)**
proti
**Fleetmanager Sweden AB,
Nordisk Biluthyrning AB**

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Högsta domstolen (Najvyšší súd, Švédsko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Duševné vlastníctvo – Autorské právo a s ním súvisiace práva – Smernica 2001/29/ES – Článok 3 ods. 1 – Smernica 2006/115/ES – Článok 8 ods. 2 – Pojem ‚verejný prenos‘ – Podnik poskytujúci prenájom motorových vozidiel s rádioprijímačom v základnej výbave“

Úvod

1. Len málo otázok v práve Únie viedlo v tak krátkom čase k toľkým rozhodnutiam Súdneho dvora, ako v prípade otázky výkladu pojmu „právo na verejný prenos v autorskom práve“. ² Táto početná, ale nevyhnutne rozdrobená, judikatúra bola dokonca označená za „labyrint“ a samotný Súdny dvor za „Thésea“. ³

2. Hoci táto vec nie je vhodná na úplnú systematizáciu tejto judikatúry ⁴, dáva Súdnemu dvoru príležitosť stanoviť niekoľko všeobecných zásad, ktoré umožnia presnejšie vymedziť, čo spadá pod právo na verejný prenos, a čo sem nespadá. Prejednávaná vec sa konkrétne týka najmä zásadného prvku verejného prenosu, a to aktu prenosu.

¹ Jazyk prednesu: francúzština.

² Tohto problému sa týka viac ako dvadsať rozsudkov a uznesení od rozsudku z 2. júna 2005, Mediakabel (C-89/04, EU:C:2005:348).

³ CLARK, B., DICKENSON, J.: Theseus and the labyrinth? An overview of „communication to the public“ under EU copyright law: after Reha Training and GS Media where are we now and where do we go from there? In: *European Intellectual Property Review*, 2017, č. 5, s. 265. Autori nanešťastie nevysvetľujú, kto je v tomto prípade Minotaur.

⁴ Čo sa navyše môže podľa doktríny ukázať ako nemožné (pozri TREPPOZ, E.: De l'art jurisprudentiel au rang de feuilleton ou l'impossible systématisation du droit de communication au public. In: *Revue trimestrielle de droit européen*, 2017, č. 4, s. 864).

Právny rámec

3. Článok 3 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti⁵ stanovuje:

„Členské štáty poskytnú autorom výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať akýkoľvek verejný prenos ich diel, či po drôte alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane sprístupňovania ich diel verejnosti takým spôsobom, aby verejnosť k nim mala prístup z miesta a v čase, ktoré si sama zvolí.“

4. Článok 8 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/115/ES z 12. decembra 2006 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva⁶ stanovuje:

„Členské štáty ustanovia právo na zabezpečenie platby jedinej primeranej odmeny zo strany používateľa, ak je použitý zvukový záznam vydaný na obchodné účely alebo rozmnoženiny takéhoto zvukového záznamu k bezdrôtovému vysielaniu alebo akémukoľvek inému verejnemu šíreniu, a na zabezpečenie toho, aby sa táto odmena rozdelila medzi príslušných výkonných umelcov a výrobcov zvukových záznamov. Členské štáty môžu, ak nie je dohoda medzi výkonnými umelcami a výrobcami zvukových záznamov, ustanoviť podmienky, za ktorých sa táto odmena medzi nimi delí.“

5. Článok 3 ods. 1 smernice 2001/29 a článok 8 ods. 2 smernice 2006/115 boli prebraté do švédskeho práva v príslušnom poradí § 2 tretím odsekom bodom 1 a § 47 upphovrättslagen (1960:279) (zákon č. 279 z roku 1960 o autorskom práve).

Skutkový stav, konanie a prejudiciálne otázky

6. Föreningen Svenska Tonsättares Internationella Musikbyrå (Stim) u.p.a. (švédska organizácia kolektívnej správy autorských práv pre autorov hudobných diel a ich vydavateľov) (ďalej len „Stim“) a Svenska artisters och musikers intresseorganisation ek. för. (švédska organizácia kolektívnej správy práv súvisiacich s autorskými právami pre výkonných umelcov) (ďalej len „SAMI“) sú švédskymi organizáciami kolektívnej správy autorských práv a s nimi súvisiacich práv.

7. Fleetmanager Sweden AB (ďalej len „Fleetmanager“) a Nordisk Biluthyrning AB (ďalej len „NB“) sú spoločnosti so sídlom vo Švédsku, ktoré prenajímajú motorové vozidlá. Priamo alebo prostredníctvom sprostredkovateľov ponúkajú na prenájom vozidlá vybavené rádioprijímačom na dobu nie viac ako 29 dní, čo sa považuje za krátkodobý prenájom.

8. V prvom z týchto dvoch sporov, v rámci ktorých boli položené prejudiciálne otázky v prejednávanej veci, Stim podala proti spoločnosti Fleetmanager žalobu, ktorou sa domáhala, aby jej táto spoločnosť zaplatila sumu 369 450 švédskych korún (SEK) (približne 34 500 eur) zvýšenú o úroky z dôvodu, že prispela k tomu, že tretie osoby bez povolenia organizácie Stim sprístupňovali v zmysle autorského práva verejnosti hudobné diela, tým, že poskytovala verejnosti motorové vozidlá vybavené rádioprijímačom na krátkodobý prenájom.

9. Tingsrätten (Súd prvého stupňa, Švédsko) konštatoval, že prenajímanie motorových vozidiel vybavených rádioprijímačom predstavuje verejné šírenie diela podľa zákona č. 279 z roku 1960 o autorskom práve a že v zásade existujú dôvody na zaplatenie náhrady škody. Tiež však konštatoval, že Fleetmanager sa nepodieľala na týchto porušeníach autorských práv, a preto bola žaloba organizácie Stim zamietnutá. Tento rozsudok bol potvrdený v odvolacom konaní. Stim podala proti tomuto rozhodnutiu dovolanie na Högsta domstolen (Najvyšší súd, Švédsko).

5 Ú. v. ES L 167, 2001, s. 10; Mim. vyd. 17/001, s. 230.

6 Ú. v. EÚ L 376, 2006, s. 28.

10. V druhom spore NB podala žalobu na Patent- och marknadsdomstolen (Patentový a obchodný súd, Švédsko), ktorou sa domáhala toho, aby súd rozhodol, že nie je povinná platiť organizácii SAMI poplatky za používanie zvukových záznamov v období od 1. januára 2015 do 31. decembra 2016 z dôvodu, že jej vozidlá, ktoré prenajímala súkromným osobám a podnikateľom, boli vybavené rádioprijímačom a CD prehrávačom.

11. Patent- och marknadsdomstolen (Patentový a obchodný súd) konštatoval, že zákon č. 279 z roku 1960 o autorskom práve by sa mal vykladať v súlade so smernicou 2001/29 a že príslušné používanie uvedené v článku 8 ods. 2 smernice 2006/115 v súlade s judikatúrou Súdneho dvora zodpovedá pojmu „verejný prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29. Tento súd ďalej konštatoval, že NB sprístupnením rádioprijímačov v prenajatých motorových vozidlách umožňovala nájomcom týchto vozidiel počúvať zvukové záznamy a že teda dochádzalo k „prenosu“. Okrem toho tento súd zastával názor, že ostatné kritériá na určenie existencie „verejného prenosu“ boli tiež splnené. Na základe dôkazov predložených organizáciou SAMI uvedený súd konštatoval, že 11 motorových vozidiel patriacich žalobkyni bolo prenajatých priemerne 528-krát ročne. Patent- och marknadsdomstolen (Patentový a obchodný súd) na základe toho dospel k záveru, že NB je povinná nahradiť organizácii SAMI škodu a jej žalobu zamietol. Patent- och marknadsöverdomstolen (Patentový a obchodný odvolací súd, Švédsko) však na základe odvolania toto rozhodnutie zrušil. SAMI podala proti rozsudku posledného uvedeného súdu dovolanie na Högsta domstolen (Najvyšší súd).

12. Za týchto podmienok Högsta domstolen (Najvyšší súd) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdneho dvoru tieto prejudiciálne otázky:

- „1. Znamená prenájom motorových vozidiel vybavených rádioprijímačmi v základnej výbave, že osoba, ktorá ich prenajíma, je používateľom, ktorý uskutočňuje ‚verejný prenos‘ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, resp. ‚verejné šírenie‘ v zmysle článku 8 ods. 2 smernice 2006/115?
2. Aký je prípadný význam objemu činností prenájmu motorových vozidiel a trvania jednotlivých prenájmov?“

13. Návrh na začatie prejudiciálneho konania bol doručený kancelárii Súdneho dvora 30. novembra 2018. Písomné pripomienky predložili účastníci konania vo veci samej, ako aj Európska komisia. Tí istí účastníci konania boli zastúpení na pojednávaní 6. novembra 2019.

Analýza

O prvej prejudiciálnej otázke

14. Svojou prvou prejudiciálnou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či prenájom vozidiel vybavených rádioprijímačmi predstavuje verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 a článku 8 ods. 2 smernice 2006/115.

15. Na úvod treba pripomenúť, že podľa judikatúry Súdneho dvora pojem „verejný prenos“ použitý v oboch vyššie uvedených ustanoveniach treba vykladať tak, že má rovnaký význam.⁷ Odpoveď, ktorú poskytne Súdny dvor v prejednávanej veci, tak bude mať rovnaký dosah v rámci oboch vyššie uvedených smerníc, a to aj napriek možným terminologickým rozdielom v ich rôznych jazykových verziách, najmä vo švédskej jazykovej verzii.

⁷ Rozsudok z 31. mája 2016, Reha Training (C-117/15, EU:C:2016:379, bod 33).

16. Článok 3 ods. 1 smernice 2001/29 priznáva autorom právo preventívnej povahy, ktoré im umožňuje udeliť súhlas alebo zakázať akýkoľvek verejný prenos ich diel. Autori takto môžu získať predovšetkým príjmy z využívania ich diel vo forme verejného prenosu.

17. Článok 8 ods. 2 smernice 2006/115 nepriznáva analogické výlučné právo. Toto ustanovenie naopak zabezpečuje výkonným umelcom a výrobcami zvukových záznamov primeranú odmenu v prípade, keď je zvukový záznam sprístupnený verejnosti.

18. Ani smernica 2001/29, ani smernica 2006/115 neobsahujú právne vymedzenie pojmu „verejný prenos“. Určité spresnenia, pokiaľ ide o význam tohto pojmu, vyplývajú z odôvodnenia 23 smernice 2001/29. Podľa tohto odôvodnenia sa uvedený pojem vzťahuje na každý verejný prenos pre verejnosť, ktorá nie je prítomná na mieste, kde tento prenos vzniká. Právo autorov na verejný prenos zahŕňa akýkoľvek prenos a retransmisiu diela po drôte alebo bezdrôtovo vrátane vysielania. Odôvodnenie 27 tejto smernice dopĺňa, že samotné zabezpečenie fyzických zariadení umožňujúcich alebo uskutočňujúcich prenos samo osebe nepredstavuje verejný prenos.

19. Treba ešte pripomenúť, že z technického hľadiska môže mať verejný prenos dve hlavné formy: prenos ako taký a sprístupnenie verejnosti. V prvom prípade je to používateľ pri vzniku prenosu, ktorý rozhoduje o technickom spôsobe a čase uskutočnenia prenosu, pričom potenciálni adresáti môžu alebo nemusia tento prenos prijať. V druhom prípade je dielo adresátom sprístupnené natrvalo, pričom títo k nemu môžu mať prístup z miesta a v čase, ktorý si sami zvolia. Tento druhý prípad sa týka najmä služieb na požiadanie a internetu. V prejednávanej veci, ktorá sa týka vysielaných diel, ide o prvý prípad, teda o prenos v užšom zmysle slova.

20. Viaceré veci poskytli Súdnemu dvoru možnosť vymedziť hranice pojmu „verejný prenos“.

21. Súdny dvor najmä konštatoval, že verejný prenos musí kumulatívne zahŕňať dva prvky, a to akt prenosu predmetu ochrany a verejnosť, ktorej je tento prenos určený.⁸

22. V prejednávanej veci si odpoveď na prvú prejudiciálnu otázku vyžaduje analýzu, či sú tieto dva prvky splnené v prípade prenájmu motorových vozidiel vybavených rádioprijímačmi.

23. Je zrejmé, čo navyše nespochybňujú ani účastníci konania, že spoločnosti, ktoré prenajímajú motorové vozidlá, nevykonávajú akty prenosu rozhlasových programov, keďže tento prenos vykonávajú organizácie zabezpečujúce vysielanie. To však *a priori* nevylučuje, že činnosť uvedených spoločností môže byť vzhľadom na judikatúru Súdného dvora kvalifikovaná ako činnosť, na ktorú sa vzťahuje výlučné právo autora na verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 a článku 8 ods. 2 smernice 2006/115.

24. Súdny dvor totiž konštatoval existenciu aktu prenosu v mnohých prípadoch, ktoré prekračujú rámec samotného priameho prenosu diela, napríklad prostredníctvom vysielania.

25. Súdny dvor napríklad konštatoval, že skutočnosť, že hotelové zariadenie poskytuje svojim hosťom prístup k predmetom ochrany umiestnením televíznych prijímačov v hotelových izbách, do ktorých prenáša televízny signál vysielaný centrálnou anténou, predstavuje verejný prenos.⁹ V tejto súvislosti Súdny dvor rozlišoval medzi samotným poskytovaním fyzických zariadení, ktoré nepredstavuje verejný prenos, a prenášaním signálu prostredníctvom týchto zariadení, ktoré spadá pod tento pojem.¹⁰

⁸ Pozri naposledy rozsudok zo 7. augusta 2018, Renckhoff (C-161/17, EU:C:2018:634, bod 19 a citovaná judikatúra).

⁹ Rozsudok zo 7. decembra 2006, SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764, bod 1 výroku).

¹⁰ Rozsudok zo 7. decembra 2006, SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764, bod 46).

26. To isté platí, ak hotelové zariadenie neposkytuje v hotelových izbách televízne prijímače, ale poskytuje technické vybavenie umožňujúce počúvať nosiče CD alebo samotné platne.¹¹ Takéto zariadenie totiž tým, že svojim hosťom poskytne technické vybavenie umožňujúce prístup k predmetom ochrany, ako aj samotné tieto predmety vo forme zvukových záznamov na nosičoch CD, uskutočňuje verejný prenos uvedených predmetov ochrany.¹²

27. Verejný prenos tiež predstavuje skutočnosť, že prevádzkovateľ verejne prístupného zariadenia úmyselne umožňuje verejnosti získať prístup k predmetom ochrany vysielaným prostredníctvom televíznych prijímačov, ktoré sú nainštalované v uvedenom zariadení.¹³

28. Verejný prenos môže tiež zahŕňať nahrávanie vysielaných programov a sprístupňovanie ich kópií verejnosti pomocou internetovej služby vyhotovovania záznamov na diaľku v cloude (*cloud computing*).¹⁴

29. Rovnako v oblasti internetu sa musí ako akt prenosu kvalifikovať nielen uverejnenie diela na internetovej stránke,¹⁵ ale aj poskytnutie hypertextových odkazov na chránené diela, ktoré sa nachádzajú na inej internetovej stránke.¹⁶ Navyše na účely tejto kvalifikácie nie je nevyhnutné, aby sa tieto odkazy nachádzali na internetovej stránke, môžu byť tiež vopred nahrané do softvéru multimedialného prehrávača, t. j. v technickom zariadení. Akt prenosu tak spočíva v poskytovaní týchto multimedialných prehrávačov.¹⁷ Podobne ako vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok SGAE¹⁸, však základom prenosu nie je samotné poskytnutie technického zariadenia, ale skutočnosť, že v tomto technickom zariadení boli vopred nainštalované odkazy na diela sprístupnené na internete (bez súhlasu nositeľov autorských práv).¹⁹

30. Verejný prenos nakoniec predstavuje aj poskytovanie a správa platformy vzájomného sprístupňovania online v rámci siete výmeny údajov medzi používateľmi (*peer-to-peer*).²⁰

31. V rámci posúdenia existencie aktu verejného prenosu Súdny dvor zdôraznil nezastupiteľnú úlohu, ktorú zohráva používateľ, ktorý pri plnej znalosti veci koná s cieľom poskytnúť verejnosti prístup k predmetom ochrany.²¹

32. Tento zásah používateľa sa však nemôže obmedziť na technické zariadenie umožňujúce prístup k predmetom ochrany, ako napríklad rozhlasové a televízne prijímače, CD prehrávače alebo aj multimedialne prehrávače. Takýto obmedzený zásah totiž treba považovať za samotné zabezpečenie technického vybavenia, ktoré v súlade s výkladovým pravidlom uvedeným v odôvodnení 27 smernice 2001/29 nepredstavuje verejný prenos.

33. Na to, aby išlo o verejný prenos, sa musí zásah používateľa nevyhnutne týkať samotných predmetov ochrany, t. j. obsahu prenosu.

11 Rozsudok z 15. marca 2012, Phonographic Performance (Ireland) (C-162/10, EU:C:2012:141, bod 3 výroku).

12 Rozsudok z 15. marca 2012, Phonographic Performance (Ireland) (C-162/10, EU:C:2012:141, bod 62).

13 Pozri najmä rozsudky zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i. (C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 7 výroku), ako aj z 31. mája 2016, Reha Training (C-117/15, EU:C:2016:379, posledná veta výroku).

14 Rozsudok z 29. novembra 2017, VCAST (C-265/16, EU:C:2017:913, body 46 až 49).

15 Rozsudok zo 7. augusta 2018, Renckhoff (C-161/17, EU:C:2018:634, bod 21).

16 Rozsudok z 13. februára 2014, Svensson a i. (C-466/12, EU:C:2014:76, bod 20). Ak v tomto rozsudku Súdny dvor nekvalifikoval ako verejný prenos poskytovanie odkazov na obsah voľne prístupný na internete, je to z dôvodu, že nešlo o prenos určený novej verejnosti (pozri bod 27 rozsudku).

17 Rozsudok z 26. apríla 2017, Stichting Brein (C-527/15, EU:C:2017:300, bod 42).

18 Rozsudok zo 7. decembra 2006 (C-306/05, EU:C:2006:764).

19 Pozri rozsudok z 26. apríla 2017, Stichting Brein (C-527/15, EU:C:2017:300, body 39 až 41).

20 Rozsudok zo 14. júna 2017, Stichting Brein (C-610/15, EU:C:2017:456, bod 39).

21 Pozri naposledy rozsudok z 26. apríla 2017, Stichting Brein (C-527/15, EU:C:2017:300, bod 31).

34. Tento zásah týkajúci sa obsahu prenosu môže mať rôzne podoby. Môže ísť o prenos signálu do televíznych prijímačov nainštalovaných v hotelových izbách, poskytovanie CD nosičov spolu s CD prehrávačmi, zobrazovanie televíznych programov vo verejných priestoroch, používanie internetových odkazov na predmety ochrany alebo predinštalovanie takýchto odkazov na multimediálnom prehrávači, nahrávanie vysielaných programov alebo tiež indexáciu metaúdajov týkajúcich sa chránených diel v rámci siete *peer-to-peer*.

35. Žiadna z týchto rôznych foriem zásahu sa nevyžaduje (sama osebe) na to, aby bolo možné konštatovať existenciu aktu prenosu. Všetky však majú jeden spoločný bod, konkrétne priamu súvislosť medzi zásahom používateľa a takto sprístupnenými predmetmi ochrany. Tento spoločný bod je ústredným prvkom, bez ktorého nemožno hovoriť o akte prenosu.

36. Nesúhlasím teda s argumentáciou žalobkýň vo veci samej, podľa ktorej Súdny dvor v tomto zmysle nestanovil všeobecnú požiadavku na konštatovanie existencie aktu verejného prenosu. Ak totiž Súdny dvor výslovne nestanovil túto požiadavku ako všeobecnú zásadu, je to preto, že je súčasťou samotného pojmu „verejný prenos“, keďže tento prenos musí mať nevyhnutne obsah pozostávajúci z predmetov ochrany. Táto požiadavka zásahu týkajúceho sa obsahu prenosu, aj keď nie je výslovne uvedená, je však implicitne prítomná vo všetkých rozhodnutiach Súdneho dvora, v ktorých tento súd konštatoval existenciu aktu prenosu.

37. Je to zjavné najmä v rozhodnutiach, v ktorých mal Súdny dvor rozlišovať medzi aktom verejného prenosu a samotným poskytovaním technických zariadení. Súdny dvor v týchto rozhodnutiach zdôraznil rozhodujúci prvok existencie aktu prenosu, konkrétne priamy zásah týkajúci sa obsahu prenosu, pričom tento prvok sa odlišoval od poskytovania zariadení. Akt prenosu teda nepredstavuje inštalácia televíznych prijímačov v hotelových izbách, ale poskytovanie signálu.²² Podobne by poskytovanie CD prehrávačov nepredstavovalo takýto akt bez súčasného poskytnutia nosičov CD, keďže kombinácia týchto dvoch prvkov je nevyhnutná na účely využívania predmetov ochrany.²³ Rovnako pri neexistencii vopred nainštalovaných odkazov, ktoré umožňujú prístup k predmetom ochrany zverejneným na internete, by samotné poskytnutie multimediálnych prehrávačov nevedlo Súdny dvor ku konštatovaniu existencie aktu prenosu.²⁴

38. Podľa môjho názoru je tak dostatočne zrejmé, že podniky prenajímajúce motorové vozidlá nevykonávajú nijaký zásah týkajúci sa priamo vysielaných diel alebo zvukových záznamov, ktoré si prípadne môžu vypočuť ich zákazníci prostredníctvom rádioprijímačov, ktorými sú vybavené prenajímané vozidlá. Tieto spoločnosti sa obmedzujú na to, že svojim zákazníkom poskytujú vozidlá, ktoré výrobcovia vybavili rádioprijímačmi. Sú to zákazníci uvedených spoločností, ktorí prijímajú rozhodnutie o tom, či budú alebo nebudú počúvať rozhlasové vysielanie.

39. Rádioprijímače umiestnené vo vozidlách sú navrhnuté tak, aby boli schopné zachytiť bez akéhokoľvek ďalšieho zásahu terestriálne vysielanie dostupné v oblasti, v ktorej sa nachádzajú. Jediný verejný prenos, ku ktorému dochádza, je teda verejný prenos uskutočňovaný vysielajúcimi organizáciami. Na druhej strane nedochádza k žiadnemu následnému verejnemu prenosu, najmä zo strany spoločností poskytujúcich prenájom motorových vozidiel. Klienti organizácií Stim a SAMI tým, že súhlasili s vysielaním predmetov ochrany, ku ktorým majú autorské práva alebo s nimi súvisiace práva, museli nevyhnutne zohľadniť všetkých používateľov vybavených rádioprijímačmi, ktorí sa nachádzajú v oblasti pokrytia prenosu, vrátane rádioprijímačov umiestnených v motorových vozidlách a bez ohľadu na spôsob, akým sa tieto vozidlá používajú.

22 Rozsudok zo 7. decembra 2006, SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764, bod 46).

23 Rozsudok z 15. marca 2012, Phonographic Performance (Ireland) (C-162/10, EU:C:2012:141, body 62 a 67).

24 Rozsudok z 26. apríla 2017, Stichting Brein (C-527/15, EU:C:2017:300, body 39 až 41).

40. Úloha spoločností poskytujúcich prenájom motorových vozidiel sa teda obmedzuje len na samotné poskytovanie zariadení umožňujúcich verejný prenos, čo podľa odôvodnenia 27 smernice 2001/29 nepredstavuje takýto prenos.²⁵ Tvrdenie uvádzané organizáciami Stim a SAMI v ich písomných pripomienkach, podľa ktorého sa toto odôvodnenie týka len subjektov špecializovaných na výrobu alebo predaj zariadení určených na uskutočnenie prenosu na diaľku, vychádza z nesprávneho výkladu judikatúry Súdneho dvora, najmä rozsudku SGAE.²⁶ Hoci Súdny dvor už viackrát konštatoval existenciu aktu prenosu, nebolo to z dôvodu postavenia dotknutého používateľa, ale z dôvodu dodatočného zásahu uvedeného používateľa nad rámec samotného poskytnutia zariadenia, ako napríklad prenášanie signálu. Vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Stichting Brein²⁷, bol dotknutý používateľ skutočne „subjektom špecializovaným na dodávku multimediálnych prehrávačov“. Súdny dvor však konštatoval existenciu aktu prenosu z dôvodu obsahu softvéru týchto prehrávačov.

41. Nemožno prijať ani tvrdenie uvádzané organizáciami Stim a SAMI, podľa ktorého by mala zodpovednosť spoločností poskytujúcich prenájom vozidiel vyplývať zo skutočnosti, že svojim zákazníkom sprístupňujú priestory, ktoré Stim a SAMI kvalifikujú ako „verejné“, konkrétne kabíny prenajatých vozidiel, v ktorých je možné využívať predmety ochrany prostredníctvom rádioprijímačov, ktorými sú tieto vozidlá vybavené. Rovnako ako poskytovanie samotných rádioprijímačov, ani „poskytovanie“ priestoru, v ktorom je možné používať tieto rádioprijímače, nepredstavuje akt prenosu, ak nedôjde k zásahu používateľa týkajúceho sa obsahu tohto prenosu, t. j. predmetov ochrany.

42. Na druhej strane však súhlasím so stanoviskom organizácií Stim a SAMI, podľa ktorého nie je relevantné, že rádioprijímače do vozidiel nainštalovali výrobcovia uvedených vozidiel. Na základe tej istej logiky však nie je relevantné ani to, či spoločnosti poskytujúce prenájom vozidiel nechcú, ako tvrdia Stim a SAMI, alebo nemôžu, ako tvrdia uvedené spoločnosti, demontovať alebo vyradiť z prevádzky tieto rádioprijímače. Tieto okolnosti sa totiž netýkajú aktov verejného prenosu predmetov ochrany, ale samotného poskytnutia technických zariadení a ako také zostávajú mimo pôsobnosti autorského práva.

43. Napokon skutočnosť, že v prenajatých vozidlách je možné počúvať predmety ochrany prostredníctvom rádioprijímačov, ktoré sú v nich umiestnené, čo prispieva k atraktivnosti, a teda k ziskovosti činnosti spoločností poskytujúcich prenájom uvedených vozidiel, tiež nemá vplyv na to, či ide o akt verejného prenosu a na prípadnú zodpovednosť uvedených spoločností na základe autorského práva.

44. V rámci ziskovej činnosti bežne dochádza k poskytovaniu akéhokoľvek technického zariadenia určeného na uskutočňovanie alebo prijímanie prenosu na diaľku. Ziskovosť tejto činnosti je vo veľkej miere založená na skutočnosti, že uvedené zariadenia sa používajú na účely uskutočňovania alebo prijímania prenosu predmetov chránených autorským právom a s ním súvisiacimi právami, čo je hlavným cieľom nákupu takýchto zariadení. Nositeľom uvedených práv však nie je vyplácaná žiadna odmena zo strany dodávateľov takýchto zariadení.²⁸ Práve s cieľom predísť prístupu, ktorý by vyžadoval takúto odmenu, signatári zmluvy Svetovej organizácie duševného vlastníctva (WIPO) o autorskom práve²⁹ uviedli v spoločnom vyhlásení týkajúcom sa článku 8 tejto zmluvy, podobne ako normotvorca Únie v odôvodnení 27 smernice 2001/29, že samotné poskytovanie technických zariadení nemá byť kvalifikované ako verejný prenos. Nie je relevantné, či sa toto poskytovanie uskutočňuje vo forme predaja, dlhodobého prenájmu, krátkodobého prenájmu alebo akýmkoľvek iným spôsobom.

25 Komisia spochybňuje toto tvrdenie a poznamenáva, že cieľom činnosti spoločností prenajímajúcich motorové vozidlá je poskytovať tieto vozidlá, a nie rádioprijímače, ktoré sú v nich inštalované. Možno však podľa mňa pripustiť, že vo vzťahu k poskytovaniu vozidiel je poskytovanie rádioprijímačov vedľajšie. V každom prípade, a tu sa pripájam k stanovisku Komisie, v prejednávanej veci nejde v žiadnom prípade o akt prenosu.

26 Rozsudok zo 7. decembra 2006 (C-306/05, EU:C:2006:764).

27 Rozsudok z 26. apríla 2017 (C-527/15, EU:C:2017:300).

28 Prípadne s výnimkou kompenzácie z titulu súkromnej rozmnoženiny, ktorá je stanovená v článku 5 ods. 2 písm. b) smernice 2001/29.

29 Zmluva podpísaná v Ženeve 20. decembra 1996, ktorá bola schválená v mene Európskej únie rozhodnutím Rady 2000/278/ES zo 16. marca 2000 (Ú. v. ES L 89, 2000, s. 6; Mim. vyd. 11/033, s. 208).

45. V prípade prenájmu vozidiel vybavených rádioprijímačmi tak podľa môjho názoru nejde o akt prenosu v zmysle vyššie uvedenej judikatúry Súdneho dvora. Bolo by teda bezpredmetné skúmať prítomnosť druhého prvku verejného prenosu, konkrétne verejnosti.

46. Navrhujem teda odpovedať na prvú prejudiciálnu otázku tak, že článok 3 ods. 1 smernice 2001/29 a článok 8 ods. 2 smernice 2006/115 sa majú vykladať v tom zmysle, že prenájom vozidiel vybavených rádioprijímačmi nepredstavuje verejný prenos v zmysle týchto ustanovení.

O druhej prejudiciálnej otázke

47. Druhou prejudiciálnou otázkou sa vnútroštátny súd pýta, či význam činnosti prenájmu vozidiel a trvanie jednotlivých prenájmov môžu mať vplyv na odpoveď na prvú otázku.

48. Vzhľadom na mnou navrhovanú odpoveď na prvú prejudiciálnu otázku, môže byť odpoveď na druhú otázku len záporná. Predmetná činnosť nepredstavuje verejný prenos v zmysle vyššie uvedených ustanovení, nezávisle od významu tejto činnosti a trvania prenájmu.

49. Len pre úplnosť sa budem stručne zaoberať analýzou druhej prejudiciálnej otázky pre prípad, že by Súdny dvor na prvú otázku odpovedal kladne.

50. Podľa ustálenej judikatúry verejnosť, ktorej má byť prenos určený, musí predstavovať potenciálne neurčitý, ale zároveň značne veľký počet osôb, takže existuje určitá prahová hodnota, ktorá z tohto pojmu vylučuje skupinu osôb, ktorá je príliš malá, či dokonca úplne zanedbateľná. Okrem toho je potrebné zohľadniť kumulatívne účinky vyplývajúce zo sprístupňovania chránených diel adresátom nielen paralelne, ale aj postupne.³⁰

51. Tieto pojmy sú samozrejme neurčité a ich výklad veľmi závisí od okolností každého konkrétneho prípadu. Domnievam sa však, že ak sa činnosť prenájmu vozidiel neobmedzuje na ojedinelé prípady prenájmu, ale má povahu trvalej činnosti, počet po sebe idúcich zákazníkov je dostatočne veľký na to, aby prevýšil prahovú hodnotu zanedbateľného počtu. Títo zákazníci predovšetkým netvorí okruh konkrétnych osôb, ktorý možno prirovnať k súkromnej skupine.³¹ Význam takejto činnosti, pokiaľ má trvalý charakter, tak nemá vplyv na posúdenie existencie verejného prenosu.

52. Pokiaľ ide o dĺžku trvania prenájmu vozidiel, žalobkyne vo veci samej poukazujú na rozdiel medzi krátkodobým prenájomom, ktorý je vymedzený ako prenájom nepresahujúci 29 dní, a dlhodobým prenájomom týchto vozidiel. Tieto žalobkyne tvrdia, že od tridsiateho dňa prenájmu sa už vozidlo nepovažuje za verejný priestor, ale za súkromný priestor, takže prítomnosť rádioprijímača v tomto vozidle už ďalej nepredstavuje verejný prenos.

53. Súdny dvor však už mal možnosť rozhodnúť, že verejná alebo súkromná povaha priestoru, v ktorom sa verejný prenos prijíma, nemá žiadny vplyv na posúdenie existencie tohto prenosu, pretože inak by bola narušená podstata práva na verejný prenos.³²

54. Dĺžka trvania prenájmu vozidla a údaje jeho verejná alebo súkromná povaha, ktorá z tejto dĺžky vyplýva, nemajú žiadny vplyv na posúdenie existencie verejného prenosu.

55. V dôsledku toho, ak by Súdny dvor odpovedal na prvú prejudiciálnu otázku kladne, táto odpoveď, tak ako záporná odpoveď, nebude vôbec podmienená významom činnosti prenájmu vozidiel, ani dĺžkou trvania tohto prenájmu.

30 Pozri naposledy rozsudok zo 14. júna 2017, Stichting Brein (C-610/15, EU:C:2017:456, bod 41 a citovaná judikatúra).

31 Pozri *a contrario* rozsudok z 15. marca 2012, SCF (C-135/10, EU:C:2012:140, bod 95).

32 Rozsudok zo 7. decembra 2006, SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764, body 50, 51 a 54).

Návrh

56. Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy navrhujem Súdnemu dvoru, aby na prejudiciálne otázky, ktoré položil Högsta domstolen (Najvyšší súd, Švédsko), odpovedal takto:

Článok 3 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti a článok 8 ods. 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/115/ES z 12. decembra 2006 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva sa majú vykladať v tom zmysle, že prenájom motorových vozidiel vybavených rádioprijímačmi nepredstavuje verejný prenos v zmysle týchto ustanovení.